

A8-0036/2014

14.11.2014

DOPORUČENÍ

k návrhu rozhodnutí Rady o přistoupení Evropské unie k Úmluvě o mezinárodním obchodu ohroženými druhy volně žijících živočichů a planě rostoucích rostlin (CITES)
(09412/2014 – C8-0042/2014 – 2013/0418(NLE))

Výbor pro životní prostředí, veřejné zdraví a bezpečnost potravin

Zpravodajka: Pilar Ayuso

Vysvětlivky

- * Postup konzultace
- *** Postup souhlasu
- ***I Řádný legislativní postup (první čtení)
- ***II Řádný legislativní postup (druhé čtení)
- ***III Řádný legislativní postup (třetí čtení)

(Druh postupu závisí na právním základu navrženém v návrhu aktu.)

OBSAH

	Strana
NÁVRH LEGISLATIVNÍHO USNESENÍ EVROPSKÉHO PARLAMENTU	5
STRUČNÉ ODŮVODNĚNÍ.....	6
STANOVISKO VÝBORU PRO PRÁVNÍ ZÁLEŽITOSTI K PRÁVNÍMU ZÁKLADU.....	8
VÝSLEDEK KONEČNÉHO HLASOVÁNÍ VE VÝBORU	15

NÁVRH LEGISLATIVNÍHO USNESENÍ EVROPSKÉHO PARLAMENTU

o návrhu rozhodnutí Rady o přistoupení Evropské unie k Úmluvě o mezinárodním obchodu ohroženými druhy volně žijících živočichů a planě rostoucích rostlin (CITES) (09412/2014 – C8-0042/2014 – 2013/0418(NLE))

(Souhlas)

Evropský parlament,

- s ohledem na návrh rozhodnutí Rady (09412/2014),
 - s ohledem na Úmluvu o mezinárodním obchodu ohroženými druhy volně žijících živočichů a planě rostoucích rostlin (CITES),
 - s ohledem na žádost o souhlas, kterou předložila Rada v souladu s čl. 192 odst. 1 a čl. 218 odst. 6 druhým pododstavcem písm. a) Smlouvy o fungování Evropské unie (C8-0042/2014),
 - s ohledem na čl. 192 odst. 1, článek 207 a čl. 218 odst. 6 druhý pododstavec písm. a) Smlouvy o fungování Evropské unie,
 - s ohledem na stanovisko Výboru pro právní záležitosti k navrhovanému právnímu základu,
 - s ohledem na čl. 99 odst. 1 první a třetí pododstavec, čl. 99 odst. 2, čl. 108 odst. 7 a článek 39 jednacího řádu,
 - s ohledem na doporučení Výboru pro životní prostředí, veřejné zdraví a bezpečnost potravin (A8-0036/2014),
1. vyslovuje souhlas s přistoupením k Úmluvě;
 2. pověřuje svého předsedu, aby postoj Parlamentu předal Radě, Komisi, jakož i vládám a parlamentům členských států.

STRUČNÉ ODŮVODNĚNÍ

Úmluva o mezinárodním obchodu ohroženými druhy volně žijících živočichů a planě rostoucích rostlin (CITES) je důležitým mezinárodním nástrojem zaměřeným na ochranu ohrožených druhů živočichů a rostlin prostřednictvím regulace mezinárodního obchodu s exempláři těchto druhů. Vstoupila v platnost v roce 1975 a nyní má 178 smluvních stran (včetně všech členských států EU). Úmluva se vztahuje přibližně na 35 000 druhů uvedených ve třech přílohách rozdělených podle stupně nezbytné ochrany druhů a zajišťuje, že mezinárodní obchod s exempláři těchto druhů neohrožuje jejich přežití. Všechny dovozy, vývozy, reexporty a introdukce nepřeborného množství druhů, na něž se vztahuje úmluva, musí být povoleny prostřednictvím systému povolení.

Od 1. ledna 1984 se ustanovení úmluvy CITES provádějí jednotně ve všech členských státech a nyní jsou upravena prostřednictvím nařízením Rady (ES) č. 338/97 a řadou nařízení Komise (nařízení Komise (ES) č. 865/2006, prováděcí nařízení Komise (EU) č. 792/2012 a prováděcí nařízení Komise (EU) č. 578/2013). Věcná působnost úmluvy CITES se týká ochrany životního prostředí a obchodu. V první oblasti má EU sdílené pravomoce se svými členskými státy. V druhé oblasti má EU výlučnou pravomoc.

Původní znění úmluvy předpokládalo, že členy úmluvy CITES se budou moci stát výhradně státy. Evropská unie má proto v rámci úmluvy CITES doposud status pozorovatele.

Gaboronským dodatkem k úmluvě CITES přijatým zvláštní konferencí smluvních stran v Gaborone v Botswaně dne 30. dubna 1983 se mění článek XXI úmluvy tak, aby byl přístup k úmluvě, dříve vyhrazený státům, otevřen organizacím regionální hospodářské integrace, které sestávají ze suverénních států a které mají pravomoc vyjednávat, uzavírat a plnit mezinárodní dohody v záležitostech, které na ně převedly jejich členské státy a na něž se vztahuje tato úmluva.

Gaboronský dodatek k úmluvě CITES vstoupil v platnost dne 29. listopadu 2013, poté co byl ratifikován dvěma třetinami z 80 zemí, které byly stranami v době přijetí pozměňovacího návrhu. Vstup gaboronského dodatku umožňuje EU, aby se stala smluvní stranou úmluvy CITES. V souladu s praxí, podle které by měly strany přispívat od okamžiku přistoupení, se očekává, že roční příspěvek EU bude činit 2,5 % celkové částky svěřeneckého fondu úmluvy CITES (přibližně 115 000 EUR v roce 2015). Podíl příspěvků členských států bude příslušným způsobem snížen.

Cílem návrhu rozhodnutí Rady je schválit přistoupení Evropské unie k úmluvě CITES a předseda Rady je vyzván, aby jmenoval osoby zmocněné jménem Evropské unie k uložení listiny o přistoupení podle čl. XXI (1) úmluvy a k učinění prohlášení o pravomoci podle čl. XXI (3).

Přistoupení k úmluvě CITES Evropské unii umožní, aby byla řádně zastoupena na schůzích CITES a plně se zapojila do práce úmluvy v souladu se Smlouvami a zavedenými postupy vnějšího zastupování. Přistoupení Komisi umožní, aby vedla jednání jménem Evropské unie a dosahovala vyvážených kompromisů postojů 28 členských států. Přistoupením k úmluvě CITES se Evropská unie stane formálně odpovědnou za provádění a vymáhání úmluvy vůči

ostatním stranám.

Je třeba poznamenat, že přistoupením Unie k úmluvě CITES nebudou dotčena práva a povinnosti členských států vyplývající z této úmluvy. Evropská unie bude jako smluvní strana úmluvy CITES vykonávat všechna práva a povinnosti spadající do pravomocí EU. Evropská unie bude hlasovat o všech záležitostech, na které se vztahuje *acquis* nebo které ho mohou ovlivnit, např. nařízení č. 338/97¹ nebo jiné příslušné regulační akty EU, a jednotlivé členské státy budou nadále hlasovat o ostatních záležitostech. Přistoupením EU k úmluvě CITES také nebudou narušeny vnitřní rozhodovací procesy EU. Především to neovlivní způsob, jakým se mezi Uníí a jejími členskými státy v souladu se Smlouvami dojednávají společné postoje pro konferenci stran úmluvy CITES v oblasti jejich příslušných pravomocí.

Zpravodajka se v prvé řadě domnívá, že díky přistoupení EU k úmluvě CITES bude její právní postavení vůči třetím stranám úmluvy transparentnější. V této souvislosti je současný status pozorovatele na zasedáních konference smluvních stran a mnoha důležitých výborů a pracovních skupin vskutku negativním faktorem.

Zpravodajka se dále domnívá, že přistoupení Evropské unie k úmluvě CITES je další logický a nezbytný krok, který Evropské unii plně umožní provádět cíle v rámci její politiky životního prostředí. Přistoupení by Komisi umožnilo, aby v záležitostech CITES vyjadřovala jednotný postoj EU a na konferencích smluvních stran hrála při jednáních zásadní úlohu.

Zpravodajka by chtěla také zdůraznit, že přistoupení EU k úmluvě CITES bude v praxi zohledňovat současné postupy a přinese jejich zjednodušení. Na konferencích smluvních stran členské státy nyní fakticky hlasují jednotlivě, ale vždy v souladu s rozhodnutím Rady, které určuje postoj EU na těchto konferencích. Jakmile EU přistoupí k úmluvě CITES, bude mít právo hlasovat na konferencích smluvních stran (její hlas představuje 28 hlasů) na základě postoje, který členské státy předem schválily, jak je tomu v současné době.

S ohledem na výše uvedené skutečnosti zpravodajka doporučuje, aby Evropský parlament udělil souhlas s přistoupením Evropské unie k Úmluvě o mezinárodním obchodu ohroženými druhy volně žijících živočichů a planě rostoucích rostlin (CITES).

¹ Nařízení Rady (ES) č. 338/97 ze dne 9. prosince 1996 o ochraně druhů volně žijících živočichů a planě rostoucích rostlin regulováním obchodu s nimi, Úř. věst. L 61, 3.3.1997.

STANOVISKO VÝBORU PRO PRÁVNÍ ZÁLEŽITOSTI K PRÁVNÍMU ZÁKLADU

Pan Giovanni La Via
předseda
Výbor pro životní prostředí, veřejné zdraví a bezpečnost potravin
BRUSEL

Věc: Stanovisko k právnímu základu Úmluvy o mezinárodním obchodu ohroženými druhy volně žijících živočichů a planě rostoucích rostlin (CITES) (COM(2013)0867 – C8-0042/2014 – 2013/0418(NLE))

Vážený pane předsedo,

svým dopisem ze dne 18. září 2014 jste v souladu s čl. 39 odst. 2 jednacího řádu požádal Výbor pro právní záležitosti o ověření vhodnosti právního základu výše uvedeného návrhu Komise.

I – Souvislosti

Právní základ, který Komise původně navrhovala, byl článek 192 Smlouvy o fungování Evropské unie (SFEU), právní základ pro politiku Unie v oblasti životního prostředí a článek 207 SFEU o společné obchodní politice, spolu s čl. 218 odst. 6 písm. a) SFEU, procedurálním právním základem pro uzavírání mezinárodních dohod, podle něhož je vyžadován souhlas Parlamentu.

V žádosti o udělení souhlasu, kterou zaslala Rada Parlamentu, byl vyjmut odkaz na článek 207 SFEU a dvě věty v příloze k návrhu týkající se vnitřního trhu a výlučné pravomoci EU v oblastech celní unie a společné obchodní politiky.

Právním základem pro probíhající legislativní proces zaměřený na přepracování nařízení, kterým je Úmluva o mezinárodním obchodu ohroženými druhy volně žijících živočichů a planě rostoucích rostlin (CITES) prováděna na úrovni členských států¹, s cílem ho aktualizovat, aby zahrnoval ustanovení o aktech v přenesené pravomoci a prováděcích aktech, je samotný článek 192 SFEU.

Návrh rozhodnutí Rady se týká přistoupení EU k úmluvě CITES, a proto vzniká otázka, zda by měl být do právního základu zahrnut článek 207 SFEU.

¹ Viz legislativní usnesení Evropského parlamentu ze dne 16. dubna 2014 týkající se návrhu nařízení Evropského parlamentu a Rady o ochraně druhů volně žijících živočichů a planě rostoucích rostlin regulováním obchodu s nimi (přepracované znění) (P7_TA (2014) 0397).

II – Relevantní články Smlouvy

V původním návrhu Komise byly jako právní základ uvedeny tyto články SFEU (zvýraznění bylo doplněno):

Článek 192

(bývalý článek 175 Smlouvy o ES)

1. Evropský parlament a Rada řádným legislativním postupem po konzultaci s Hospodářským a sociálním výborem rozhodnou, jakou činnost bude Unie vyvíjet, aby bylo dosaženo cílů uvedených v článku 191.

[...]

Článek 207

(bývalý článek 133 Smlouvy o ES)

1. Společná obchodní politika se zakládá na jednotných zásadách, zejména pokud jde o úpravy celních sazeb, uzavírání celních a obchodních dohod týkajících se obchodu zbožím a službami, obchodní aspekty duševního vlastnictví, přímé zahraniční investice, sjednocování liberalizačních opatření, vývozní politiku a opatření na ochranu obchodu, jako jsou opatření pro případ dumpingu a subvencování. Společná obchodní politika je prováděna v rámci zásad a cílů vnější činnosti Unie.

2. Evropský parlament a Rada přijímají řádným legislativním postupem formou nařízení opatření vymezující rámec pro provádění společné obchodní politiky.

[...]

Článek 218

(bývalý článek 300 Smlouvy o ES)

[...]

6. Rada přijme na návrh vyjednaváče rozhodnutí o uzavření dohody.

Netýká-li se dohoda výlučně společné zahraniční a bezpečnostní politiky, přijme Rada rozhodnutí o uzavření dohody:

a) po obdržení souhlasu Evropského parlamentu v těchto případech:

i) dohody o přidružení;

ii) dohoda o přistoupení Unie k Evropské úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod;

iii) *dohody vytvářející zvláštní institucionální rámec zavedením postupů spolupráce;*

iv) *dohody mající významný dopad na rozpočet Unie;*

v) *dohody v oblastech, na něž se vztahuje buď řádný legislativní postup, nebo zvláštní legislativní postup, v němž je vyžadován souhlas Evropského parlamentu.*

V naléhavých případech se může Evropský parlament a Rada dohodnout na lhůtě pro vydání souhlasu.

[...]

Článek 191 SFEU uvádí (zvýraznění bylo doplněno):

Článek 191

(bývalý článek 174 Smlouvy o ES)

1. Politika Unie v oblasti životního prostředí přispívá k sledování následujících cílů:

– zachování, ochrana a zlepšování kvality životního prostředí,

– ochrana lidského zdraví,

– uvážlivé a racionální využívání přírodních zdrojů,

– podpora opatření na mezinárodní úrovni čelících regionálním a celosvětovým problémům životního prostředí, a zejména boj proti změně klimatu.

[...]

4. V rámci svých pravomocí spolupracují Unie a členské státy se třetími zeměmi a s příslušnými mezinárodními organizacemi. Způsoby spolupráce Unie mohou být předmětem dohod mezi Unií a zainteresovanými třetími zeměmi.

Předchozím pododstavcem není dotčena pravomoc členských států jednat v mezinárodních orgánech a uzavírat mezinárodní smlouvy.

III – Judikatura týkající se právního základu

Podle zavedené judikatury Soudního dvora „se musí volba právního základu aktu Společenství zakládat na objektivních faktorech, které podléhají soudnímu přezkumu a mezi něž patří zejména cíl a obsah aktu“¹. Volba nesprávného právního základu může proto být důvodem pro zrušení daného aktu.

V tomto případě je tedy třeba určit, zda návrh buď:

1. sleduje dvojí účel nebo má dvojí složku a jeden účel nebo jednu složku lze označit jako hlavní nebo převažující, zatímco druhý účel či složka jsou pouze vedlejší; nebo
2. sleduje současně několik cílů nebo má několik složek, které jsou navzájem neoddělitelně spjaty, aniž by jeden z cílů nebo jedna ze složek byly ve vztahu k druhým druhořadé nebo nepřímé.

Podle judikatury Soudního dvora musí být v prvním případě akt založen na jediném právním základu, a sice na tom, který je vyžadován hlavním nebo převažujícím cílem nebo složkou, a ve druhém případě bude muset být takový akt založen na různých odpovídajících právních základech.²

Právní služba odkazuje na rozsudek Soudního dvora ve věci C-94/03, Komise v. Rada, 2006, Sb. rozh. I-0001, který vznesl stejnou otázku jako v tomto rozhodnutí Rady. Soudní dvůr dospěl k následujícímu závěru:

51. S ohledem na veškeré předcházející úvahy, a jak ostatně vyplývá výslovně z osmého bodu odůvodnění preambule Úmluvy, podle kterého by se obchodní politika a politika životního prostředí smluvních stran měly navzájem podporovat s ohledem na dosažení trvale udržitelného rozvoje, je tedy třeba dojít k závěru, že Úmluva obsahuje jak z hlediska sledovaných cílů, tak z hlediska svého obsahu dvě neoddělitelně spjaté složky, aniž by jedna mohla být považována za druhořadou nebo nepřímou vzhledem ke druhé, z nichž jedna spadá do společné obchodní politiky a druhá do politiky ochrany lidského zdraví a životního prostředí. Podle judikatury uvedené v bodě 36 tohoto rozsudku tedy mělo být rozhodnutí schvalující tuto Úmluvu jménem Společenství založeno na obou odpovídajících právních základech, a těmi jsou v projednávaném případě článek 133 ES a čl. 175 odst. 1 ES, ve spojení s relevantními ustanoveními článku 300 ES.

55. Konečně je třeba uvést, že tím, že Společenství založí rozhodnutí o schválení Úmluvy na dvojím právním základu článku 133 ES a čl. 175 odst. 1 ES, poskytne rovněž údaj pro ostatní smluvní strany, jak pokud jde o rozsah pravomoci Společenství týkající se této Úmluvy, která, jak bylo výše prokázáno, je součástí jak společné obchodní politiky, tak politiky životního prostředí Společenství, tak pokud jde o rozdělení pravomocí mezi Společenstvím a jeho členskými státy, které musí být též vzato v úvahu při provádění dohody na úrovni Společenství.

¹ Věc C-45/86 Komise v. Rada (Všeobecné celní preference), 1987, Sb. rozh. 1439, bod 5; věc C-440/05 Komise v. Rada, 2007, Sb. rozh. I-9097; věc C-411/06 Komise v. Evropský parlament a Rada, 2009, Sb. rozh. I-7585.

² Viz výše uvedená věc C-411/06, body 46–47.

56. *S ohledem na výše uvedené je tedy namístě zrušit napadené rozhodnutí, jelikož je založeno pouze na čl. 175 odst. 1 ES ve spojení s čl. 300 odst. 2 prvním pododstavcem první větou a odst. 3 prvním pododstavcem ES.*

IV – Cíl a obsah návrhu

Podle čtvrtého bodu odůvodnění má tento návrh umožnit přistoupení EU k úmluvě CITES, aby se mohla plně zapojit do práce úmluvy a právně zavázat EU a všechny její členské státy k provádění a prosazování úmluvy. EU se tak jako smluvní strana úmluvy stane formálně odpovědnou za provádění úmluvy vůči ostatním stranám.

V třetím bodu odůvodnění se dále uvádí, že věcná působnost úmluvy CITES se týká ochrany životního prostředí a obchodu, což jsou oblasti, v nichž má Unie pravomoc sjednávat, uzavírat a provádět mezinárodní dohody.

Příloha k návrhu obsahuje prohlášení EU v následujícím znění (zvýraznění bylo doplněno):

**PROHLÁŠENÍ EVROPSKÉ UNIE V SOULADU S ČL. XXI ODS. 3
ÚMLUVY O MEZINÁRODNÍM OBCHODU OHROŽENÝMI DRUHY
VOLNĚ ŽIJÍCÍCH ŽIVOČICHŮ A PLANĚ ROSTOUCÍCH ROSTLIN**

„Evropská unie prohlašuje, že má v souladu se Smlouvou o fungování Evropské unie, a zejména s článkem 191 uvedené smlouvy, pravomoc uzavírat mezinárodní dohody a plnit závazky z nich vyplývající, které přispívají k dosažení těchto cílů:

- zachování, ochrana a zlepšování kvality životního prostředí,*
- ochrana lidského zdraví,*
- uvažlivé a racionální využívání přírodních zdrojů,*
- podpora opatření na mezinárodní úrovni určených k řešení regionálních a celosvětových problémů životního prostředí.*

Kromě toho Evropská unie přijímá opatření na úrovni Evropské unie pro řádné fungování svého vnitřního trhu.

Evropská unie má výlučnou pravomoc, pokud jde o opatření týkající se celní unie mezi jejími členskými státy a s ohledem na její společnou obchodní politiku.

Evropská unie prohlašuje, že již přijala právní nástroje, které jsou pro její členské státy právně závazné a týkají se otázek upravovaných touto úmluvou, a to zejména nařízení Rady (ES) č. 338/97 ze dne 9. prosince 1996 o ochraně druhů volně žijících živočichů a planě rostoucích rostlin regulováním obchodu s nimi a prováděcí nařízení Komise (ES) č. 865/2006 ze dne 4. května 2006.

Kromě toho Evropská unie prohlašuje, že je odpovědná za plnění těch závazků plynoucích z úmluvy o mezinárodním obchodu ohroženými druhy volně žijících živočichů a planě rostoucích rostlin, které jsou předmětem platných právních předpisů Unie.

Výkon pravomocí Unie se vzhledem k jejich povaze neustále vyvíjí.”

Dva výše uvedené odstavce, které jsou podtrženy, byly v textu Rady zaslaném Parlamentu k souhlasu vypuštěny.

Preambule úmluvy CITES obsahuje následující čtvrtý bod odůvodnění:

UZNAVAJÍCE dále, že pro záchranu určitých druhů volně žijících živočichů a planě rostoucích rostlin před jejich nadměrným využíváním mezinárodním obchodem je nezbytná mezinárodní spolupráce;

V – Určení vhodného právního základu

Vezmeme-li v úvahu, že účelem návrhu je, aby právně zavazoval EU a všechny její členské státy k provádění a prosazování úmluvy CITES, je tedy účel úmluvy samotné nezbytný k určení, zda tento návrh sleduje současně dva cíle – ochranu životního prostředí a obchod – nebo zda jeden z nich je pouze vedlejší.

Nejprve je třeba poznamenat, že nařízení, kterým je úmluva CITES v členských státech prováděna, vychází pouze z právního základu v oblasti životního prostředí. Z toho je možno odvodit, že cíl ochrany životního prostředí by neměl být považován za vedlejší k jakémukoli jinému možnému cíli, ale musí být považován za alespoň jeden z hlavních cílů.

Je tedy otázkou, zda by cíl v oblasti obchodu měl být považován za vedlejší k cíli v oblasti ochrany životního prostředí. Ze čtvrtého bodu odůvodnění preambule k úmluvě CITES je jasné, že jejím účelem je zajistit mezinárodní spolupráci k ochraně druhů před nadměrným využíváním v mezinárodním obchodě. Podle článku 207 SFEU je společná obchodní politika prováděna v rámci zásad a cílů vnější činnosti Unie, která podle článku 191, jak je uvedeno v článku 192 SFEU, zahrnuje podporu opatření na mezinárodní úrovni čelících regionálním a celosvětovým problémům životního prostředí. Obchodní aspekt návrhu tedy nemůže být považován pouze za vedlejší k cíli ochrany životního prostředí, a to zejména s přihlédnutím k tomu, že EU má výlučnou pravomoc, pokud jde o společnou obchodní politiku.

Návrh tedy současně sleduje dva cíle – ochranu životního prostředí a spravedlivý mezinárodní obchod. Tyto dva cíle jsou neoddělitelně spjaty, aniž by jeden byl ve vztahu k druhému druhořadý nebo nepřímý. Právní základ tohoto návrhu proto musí zahrnovat článek 207 SFEU a nemůže být založen pouze na článku 192 SFEU.

VI – Závěr a doporučení

S ohledem na výše uvedenou analýzu jsou články 192, 207 a 218 SFEU vhodným právním základem tohoto návrhu.

Výbor projednal výše uvedenou otázku na své schůzi dne 13. října 2014. Na této schůzi bylo proto rozhodnuto, a to 15 hlasy pro, 6 proti a nikdo se nezdržel hlasování¹, doporučit jako vhodný právní základ pro návrh rozhodnutí Rady o přistoupení Evropské unie k Úmluvě o mezinárodním obchodu ohroženými druhů volně žijících živočichů a planě rostoucích rostlin (CITES) články 192, 207 a čl. 218 odst. 6) písm. a) SFEU.

S pozdravem

Pavel Svoboda

¹ Závěrečného hlasování se zúčastnili: Jean-Marie Cavada (úřadující předseda, místopředseda), Max Andersson, Marie-Christine Boutonnet, Daniel Buda, Kostas Chrysogonos, Therese Comodini Cachia, Mady Delvaux (místopředseda), Andrzej Duda, Pascal Durand, Angel Dzhambazki, Rosa Estaràs Ferragut, Jytte Guteland, Heidi Hautala, Sylvia-Yvonne Kaufmann, Dietmar Köster, Gilles Lebreton, António Marinho e Pinto, Jiří Maštálka, Angelika Niebler, Julia Reda, Evelyn Regner, Virginie Rozière, Viktor Uspaskich, Tadeusz Zwiefka.

VÝSLEDEK KONEČNÉHO HLASOVÁNÍ VE VÝBORU

Datum přijetí	5.11.2014
Výsledek konečného hlasování	+: 61 -: 3 0: 0
Členové přítomní při konečném hlasování	Marco Affronte, Pilar Ayuso, Zoltán Balczó, Ivo Belet, Simona Bonafè, Lynn Boylan, Nessa Childers, Mireille D'Ornano, Miriam Dalli, Seb Dance, Angélique Delahaye, Jørn Dohrmann, Ian Duncan, Stefan Eck, Bas Eickhout, Eleonora Evi, José Inácio Faria, Karl-Heinz Florenz, Ashley Fox, Elisabetta Gardini, Enrico Gasbarra, Gerben-Jan Gerbrandy, Jens Gieseke, Julie Girling, Sylvie Goddyn, Matthias Groote, Françoise Grossetête, Andrzej Grzyb, Jytte Guteland, György Hölvényi, Anneli Jäätteenmäki, Jean-François Jalkh, Benedek Jávor, Josu Juaristi Abaunz, Karin Kadenbach, Syed Kamall, Kateřina Konečná, Peter Liese, Norbert Lins, Susanne Melior, Miroslav Mikolášik, Massimo Paolucci, Gilles Pargneaux, Piernicola Pedicini, Bolesław G. Piecha, Frédérique Ries, Michèle Rivasi, Teresa Rodríguez-Rubio, Annie Schreijer-Pierik, Davor Škrlec, Renate Sommer, Dubravka Šuica, Claudiu Cîprian Tănăsescu, Nils Torvalds, Glenis Willmott, Jadwiga Wiśniewska
Náhradníci přítomní při konečném hlasování	Renata Briano, Soledad Cabezón Ruiz, Ulrike Müller, József Nagy, Aldo Patriciello, Alojz Peterle, Christel Schaldemose, Bart Staes